

UJ CIMBORA

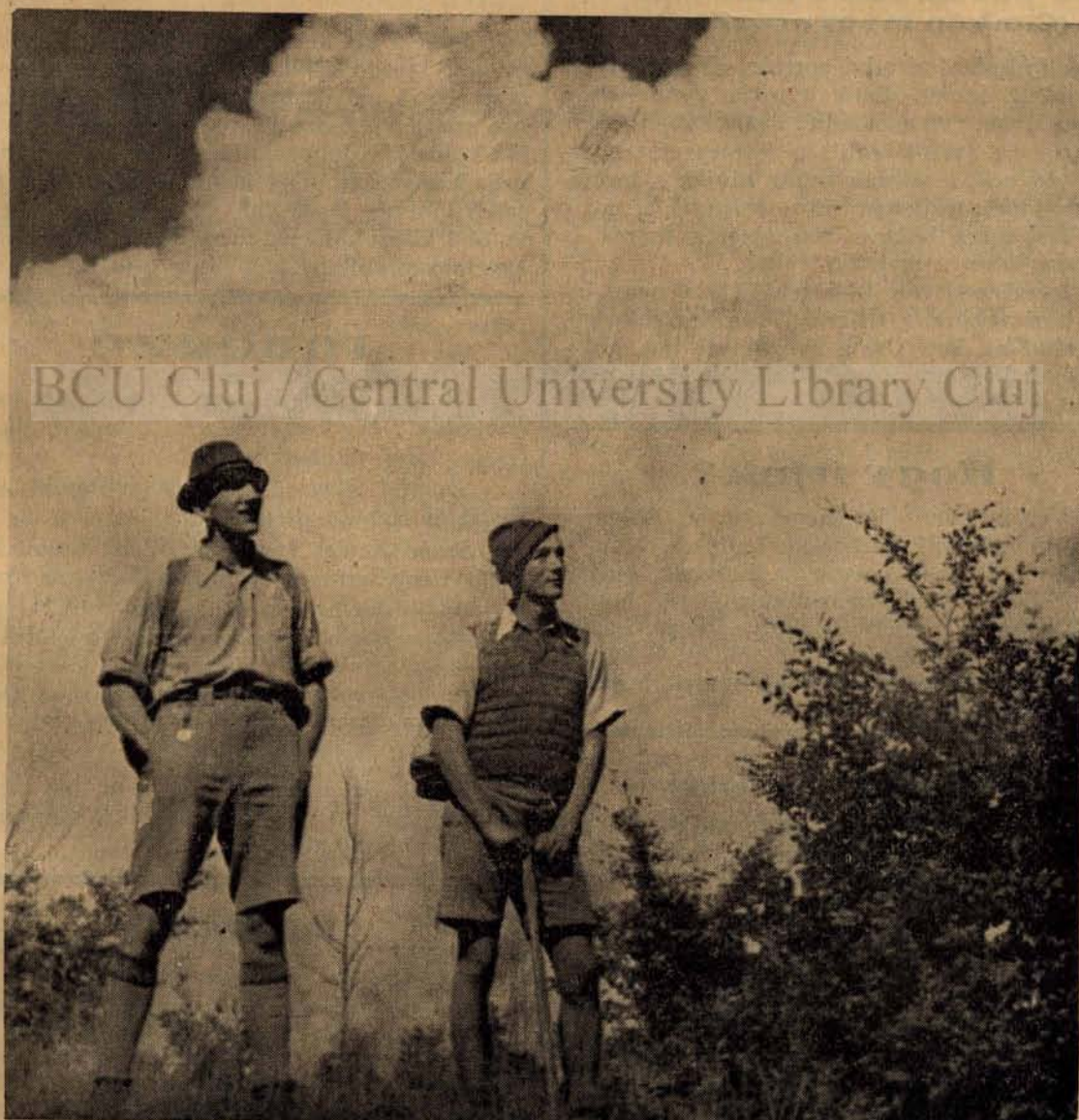
IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

A természetjárók.

VI. ÉVFOLYAM
20. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1938. AUGUSZTUS
15.

Keresztanya névnapjára.

Keresztanyám lelkem, a kezét csókolom,
Ma, a nevenapján, érte imádkozom.
Áldja meg az Isten mind a két kezével,
Sokszor érje ezt a napot friss jó egészséggel.
Búbánat kerülje, sok-sok öröm érje,
Ragyogó napsugár tüzzön a fejére.
Néhány szál virágom fogadja szívesen,
Azt mondják el most ők, hogy nagyon szeretem.

Holstein Mária

A természetjárók. (Címkép magyarázZia.)

Sok örömet tud adni a nyár. Fű, fa, virág, bokor hűsét, színét, illatát nyújtja, gyümölcsrel rakva az ágak. A mezőkön aranykalásztenger hullámzik az aratók előtt, a természet, az erdők, a völgyek, a sziklák szinte hívják a természetkedvelőket: jöjjetek, most teljében a nyár — szállást ad a bokor, friss vizet a forrás és édes gyümölcsöt a megrakott ág...

A természetjárók felhasználják a nyár hívását: hátizsákjukba belerakják a legszükségesebb holmikat, kezükbe a hegymászó bot, lábukon szöges bakancs s így járják be a legszebb helyeket.

Hogy írjuk?

bolgár, v. bulgár. Bolgárország, v. Bulgária mindkettő helyes, bólint, bolt, boltozat, boly — hangyaboly, bolygó, bolyog, v. bolyong, bolyh, bolyhos, bomlaszt, bombasztikus, bont, bonts, bontsd, bontott, borbély, borbolya, borju, borja, borjak, borraivaló, borsó, ború, borús, bosnyák (népfaj), bosszankodik, bosszant, bosszú, bosszúság, Bosznia, boszniai.

Amiről az árpa mesél.

Vannak városi gyermekek, akik nem ismerik, melyik a buza, melyik az árpa. Engem is összetévesztett már egy pár kis városi cimborá. Pedig az árpa már a színében is más, mint a buza, világosabb, szőkébb. A kalásza sem olyan sulyos, olyan tömött. Belőlem is sütnék kenyeret, de hasznom inkább az iparban van. Főleg a sörgyártásnál játszom nagy szerepet. Mert azt tudjátok ugyebár, hogy a sör csirázottatott árpából készül?

De a gyermekeknek is barátja vagyok. Megpörköelve kitűnő és tápláló malátakávé szolgáltatók.

Ajánlom nektek, kis cimborák, hogy mind malátakávéért kérjétek édesanyátoktól.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Az idei év nagyon kedvezett kis cimboráinknak. Szépen fejlődtek virágjaik. Julius és augusztus a virágnylás legszebb hónapjai. Most örül igazán a kis kertész, hogy munkája nem volt hiábavaló. A Cluj-i kis cimborák, amint megfigyelhettem és személyesen is meggyőződhettem róla, elég ügyesen kertészkedtek: a vidékiektől még eddig alig, alig kaptam kertészkedési hírt. Bene Ibolyka írta, hogy az ő magvai nem keltek ki. A nyári beszámolómban bizonyosan benne lesznek majd a vidéki kertészkedési hírek is.

*

Azok a kis kertészek, akik figyelmesen dolgoznak kertcskéjükben, bizonyára észrevették, hogy egyik-másik mag már kezd érni. Gondosan szedjétek össze fajták és színek szerint külön-külön kis dobozokban. A napon kell hagyni még leszedés után is jó pár napig, csak aztán takarítani és tasakolni. Szemetes magot nem szabad visszaküldeni, mert ez rendetlen, hanyag gyermekre vallana.

TOBORZÓ.

Oh, be kedvesek ezek a buzgó kis toborzó cimborák! Hogy igyekeznek minden alkalmat felhasználni a toborzásra.

Szilágyi Tibor Cluj: Kremer Bandit, Borsa Pistát és Kerekes Bélát Cluj.

Szabó Jancsi Satumare: Weiss Lulut, Barna Lalát, Déry Ferit és Hoffmann Katát toborozta be.

De külön köszönetünket fejezzük ki a nagyoknak, akik a kis cimborákkal felváltva buzgólkodtak a toborzás munkájában. És pedig:

Bindác Lajosnének, Cluj, aki Inczeffy Lajost, Daukarnics Öcsit és Túrós Évát Cluj toborozta be.

Novák Bélánének, Gheorgheni, aki Szilágyi Attilát és Andrást és Lázár Fredikét toborozta be a kis cimborák közé.

Mi kék?

Mi kék? Az ég!

Mi zöld? A föld!

Zöld föld felett,

Kék ég alatt a

Hangos pacsirta fütyörész;

Dalával a napot is kicsalta,

A nap rá gyönyörködve néz.

(Petőfi Sándor.)

A madárijesztő.

rtá: **Elek Nagypó.**

A búzaföld le van tarolva már,
Veréb úr s nője mégis arra jár,
Mert bár a búzát rég kicsépelelték,
Akad talán egy-két szemecske még.

De lám, ki hinné, egy lompos legény
Áll a letarolt földnek közepén.
— Ejha! — kiált veréb úr, a vitéz,
Hát te még mindig itt állsz, rongy csibész?

S még ettől féltünk mi, a senkitől!
Csak egy szél kell és mindjárt kidől.
Hiszen megállj, állhatsz itt ezután,
Tudjuk már, ki vagy. Nem féltünk, nem ám!

A megfeleezett ajándék.

Apró unokáinak elmeséli: **Elek nagypó.**

Volt egyszer egy királyfi. Ez a királyfi vadászni ment az erdőbe s úgy belemelegedett a vadászatba, hogy egyszerre ráesteledett s ment volna haza, de nem találta meg az utat a nagy sötétségben. No, most mit csináljon? Bolyongott jobbra, balra s nagy későre megpillantott valami gyenge világosságot.

Nosza, odament egyenesen, s hát egy kis házikó ablakában pislogott a világosság. Bekopogott az ablakon s mindjárt ki is szólt a gazda:

— Ki kopog?

— A királyfi. Adsz-e szállást?

— Adok, adok hogyne adnék felelt a gazda — s nyomban ajtót nyitott, betessékelte a királyfit, aztán felköltötte a feleségét meg a leányát, hogy készítsenek vacsorát a királyfinak.

Csupán egy kakasuk volt, azt hamarosan leölték, megkopasztották, megsütötték s erősen kérték a bocsánatot a királyfitól, hogy szegény létükre jobb vacsorával nem szolgálhatnak. De a királyfi éhes volt, mint a farkas, pompásan izlett a vacsora. Aztán jó puha ágyat vetettek neki s úgy aludt reggelig, mint a bunda.

Jó kedvvel kelt fel a királyfi, megköszönte a szíves vendéglátást, elbúcsuzott a szegény emberektől s hazáig meg sem állott. Ahogy hazaért, megparancsolta az inasának, hogy vigyen ide meg ide, ennek s ennek a szegény embernek egy sült kakast, egy kalácsot, egy hordócska bort s tizenkét tallért. Mindjárt indult is az inas, de, merthogy messze volt az erdő, megéhezett utközben s kapta-fogta magát, megette a kakasnak a felét. Aztán tovább ment, de most meg erősen megszomjazott s kapta-fogta magát, meg-

itta a hordócska bornak is a felét. De ez nem volt elég az ebadtának, a kalácsnak is a felét megette. Aztán mit gondolt, mit nem, a tizenkét tallérból hatot a lajbija zsebébe eszattatott. Gondolta elég lesz annak a szegény embernek hat tallér is.

Na, megérkezett az inas, átadta a királyfi ajándékát s volt öröm a háznál. De a leány, aki ritka okos volt, gyanút fogott, belelátott a hamis inas zsebébe. Nem hihette, hogy a királyfi éppen félkakast, félhordó bort, félkalácsot s hat tallért küldjön.

— Hallod-e, szólt az inasnak — ha megmondanád, üzennék valamit a királyfinak, de úgy, ha szóról-szóra átadod az üzenetet.

— Hogyne, — fogadkozott az inas. — Hadd hallom.

— Hát először ezt mondjad:

Annak, aki éjjel dalol,
Fele elveszett valahol.

Az inas utána mondta az üzenetet.

— Másodszor ezt mond neki:

Miért csak fél a hold második negyedben?
Sohogy sem tudok eligazodni ebben.

A harmadik üzenet ez volt:

Fenn is tele, lenn is tele,
Mégis hiányzik a fele.

A negyedik üzenet ez volt:

Tizenkét hónap egy évben.
Hogy lett hat belőle éppen?

Az inas hazament s szóról-szóra elmondta az okos leány mind a négy üzenetét.

A királyfi végig hallgatta, aztán nem tudta, mit csináljon, haragudjon-e, vagy nevéssen, de annyira megtetszett az elmés üzenet, hogy elkacagta magát.

— No, te huncut, tudod-e, hogy mi van abban a négy üzenetben? Az van benne, hogy a kakasnak meg a kalácsnak a felét megetted, a bornak felét megittad, a tizenkét tallérnak a felét zsebre vágtad. Igaz-e?

— Igaz, felséges királyfi. Kegyelem árva fejemnek!

— Jól van, megkegyelmezek, mert szerencsédre, a te hamisságodból tudtam meg annak a leánynak a nagy okosságát. — Ilyen feleség való énnékem!

Még aznap aranyos hintót küldött az okos leányért, meg a szüleiért s mindjárt meg is tartották a lakodalmat.

Ma is élnek, ha meg nem haltak.

Emlékezés Elek nagyapóra.

Jól emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna, hogy a szomorú hír váratlan, hirtelen szétfutott a világban.

Meghalt Elek nagyapó! Az a Benedek Elek nagyapó, aki annyi gyönyörű mesével és verssel szórakoztatta, nevelte és tanította a transzilvániai magyar gyermekeket.

Mintha csak tegnap történt volna, s lám már a kilencedik évfordulójához érünk ennek a szomorú napnak.

Kis cimborák, most még nem értitek meg, de ha felnőtök, tudni fogjátok, hogy mit tett értünk Benedek Elek! Ki volt ő a magyar gyermekvilág számára.

Elek nagyapó földi porhüvelyé ott nyugszik Băţanii-Mie-i márvány síremlék alatt, de szelleme, emléke itt van velünk és óvó gonddal vigyáz most is onnan a fényes égi világból reánk, akik írjuk nektek az Uj Cimborát s rátok, akik olvassátok azt. S mint, ahogy vigyázott életében a Cimborára, én érzem és tudom, hogy vigyáz az égi világból az Uj Cimborára is.

Azért gondoljunk rá most augusztus 17-én, halálának az évfordulóján hálával és kegyelettel — és örizzük meg emlékét továbbra is lelkünkben.

Ferenczy László Marcella.

A málna-szüret.

Irta: Móráné Ősz Rózsa.

(Gyermekkori emlékek.)

Mosolygó nyári délután volt és mi vidáman készülődtünk, mert a pap bácsi meghívott a szomszédfaluba málna-szüretre. Mondanom sem kell, hogy egy befőttes üveggel eresztettek útra és hallottuk a jó tanácsot.

„Gyermekek az üvegbe is szedjétek valamit“.

Négyen indultunk el, a két ösémel és a kis hugommal. Négyünknek adtak egy ernyőt és egy kosárra való jótanácsot, amelynek a vége az volt, hogy a jóból is megárt a sok és a befőttes üvegbe is szedjünk egy kis málnát.

A készülődés meglehetősen hosszú volt, úgy, hogy mire elindultunk, nagy hőség lett. A papnéniéknél még illendőségből is kellett valamit beszélgetni. Pedig gyermekek hígyjétek el, jobban szerettem volna mindjárt a tárgyra térni.

Végre! Már ott integetett a hosszú málna-sor. A kerten végig a kerítés mellett málna volt ültetve. Már a finom illatát is éreztük. Nem csoda, ha a mackó bácsi csapat-papot felejt, ha bekerül a málnarengeségbe.

A mi fejünk is eltűnt a sűrűbe mind beljebb és beljebb, amíg a tulsó kerítésig értünk és itt vettük észre, hogy semmi sem tart örökké.

— Jaj a befőttes üveg! — kiáltotta a hugom.

Bizony az történt meg velünk, amit ti is gondoltok, hogy a befőttes üveget ott felejtettük benn a szobába.

A kedvünket egy kissé elrontotta a feledékenység. Sietve elbucszunk a jó papnénitől és papbácsitól. Az útról mégagyszer visszaneztünk a málnafákra és üres üveggel és nehéz lélekkel indultunk hazafelé.

Félúton utólért egy nagy eső. Dörgött, villámlott és mi négyen, mint négy katicabogár egy gomba alján, behúzódtunk a nagy ernyő alá. Ez csak ment egy darabig, de én azt sütöttem ki, hogy az ernyő végén levő pléh vonja a villanyosságot és belénk fog ütni a villám. Azt gondoltam, a villám is olyan, mint a szarka, a fényességen kapkod. Erre lehúztuk az egyetlen ernyőt s hősi elszántsággal áztunk.

Sároson, átázva érkezünk meg a málna-szüretről. Csak egy haszna volt az esőnek, hogy a befőttes üvegbe is gyült valami, még pedig három újjnyi esővíz.

A furcsa paripa.

Furcsa paripára kapott fel kis Nóra,
 Ugyan hova viszi: rosszra e vagy jóra?
 Nono — jó messzire — távoli országba,
 Ottan is egy pompás csudás palotába.
 Arany az ajtaja, gyémánt kilincs rajta,
 Az egész palotát, csoda erő hajtja.
 Mert forog ez kérem s pedig kacsalábon.
 Nincs is ily palota széles e világon.
 Háromszáz szobáját, épp a király lakja
 Higyje, aki hiszi, nem, ki nem akarja,
 Országában nincsen se bu, sem gond,
 sem jaj,
 Mert a szive olyan jó, puha, mint a vaj.
 Nórácskát szeretik, ott is tartják estig,
 Akkor kis táltosán őt hazaeresztik.

L. M.

Pisti pásztor-gyerek és a szitakötő tündérke.

Írta: Kirjákné Kovács Emma.

(Folytatás.)

— „Egy kis pásztor-gyereket“ — felelte Szitke tündérke. El akart engemet fogni, no hát foglyul ejtettem én, hadd menjen el a kedve örökre ártalan kisbogárkák után szaladgálni. A Tündérkirály megcsóválta a fejét: „Hát a büntetést meg is érdemli, az már bizonyos, sinlődjön most ő búsrabságban!“ de a királyné anyai szive mégis megszánta. „Az ám, ha az a büntetés csak olyan rövid lejáratu, kemény lecke lenne, de a mi törvényeink szerint halandó ember többé soha vissza nem térhet az emberek közzé.“ A kis fiú kétségbeesve hallgatta e rettenetes ítéletet. Míg a világ mindig csak itt maradni... sohasem látni többé édes anyja jóságos arcát, nem érezni édes szívmelegítő simogatását... sohasem örízni tarkafoltos, vidáman szökellő kecske gidókat, nem hallgatni a víz zengő csobogását, a madarak csicsérgését... soha... soha többé... és a könnyei hulltak, hulldogáltak, almapiros arcoeskáján sűrűn végességig. Szitke tündérkirálykisasszony mély szánalommal símult hozzája. Most már ő is megbánta meg gondolatlan szigorúságát. Mert a kis fiú tulajdonképen nem vétett semmit s ő csak a többi rosszindulatú gyermek iránti nagy haragjában ejtette foglyul Pistát, akiről pedig az ellenőrző Szitakötők semmi gonoszságot sem jelentettek még ezideig. „No ne sírj kis fiú!“ — „szólt hozzá melegen, „hogy is hívnak csak!“ — „Pistinek“, zokogta a kis pásztor. „No Pistikém, legyünk jóbarátok. Ne félj, én

nem fogom kicibálni még csak egy gyöngé hajszálaeszkádat sem!“ s hogy Pisti erre még jobban felsírt tovább vigasztalta: „Te szépen tilinkózol, bizony azt meghallgatják a kis tündérek is, én meg táncot lejték rá, megfogod te még szeretni a Szitakötők szép Tündérországát. A kis pásztorfiú nem zúgolódott többé, de végtelen szomorúsággal járt kelt a többi tündérke között. Napok jöttek, napok múltak el így, de szeméből a könny, szívéből a bánat soha ki nem apadt. Pedig már tündéri ruháskát is kapott és pompás tündéri lakomákat kóstolgatott, de semmi úgy nem ízlett, mint az édesanyja dagasztotta, foszlósbelű, puha kenyér. Kacajok csengése, tündérek zengése, madarak trillái, táncok figurái minde mind az ő vigasztalására történtek... de Pistike csak napról-napra sápadt, sorvadt, szinte áttetsző lett már piros pozsgás arcoeskája. Szitke királykisasszony kérte-kérlette édes jó szüleit, adjanak már valami orvosságot, legyen vidám, kacagó, boldogan tilinkózó kis fiú, mint ott az ezüst patak partján, mert megválni tőle még akkor sem szeretett volna, ha hatalma lett volna újra hazavinni... de a honvágy ellen bizony még a tündérkirályék sem tudtak semmiféle csodás orvosságot. A tündérkirályné mégis összehívta leghíresebb tündér varázslóit. Egy híres bűvölő segített is a bajon, varázsló port vegyített a Pisti italába, amitől Pistike mindent elfelejtett. Most már nem sóhajtott, nem vágyakozott, nem

hulltak könnyei, csak éppen hogy annyi volt a bibi, hogy mosolyogni sem tudott és örülni sem tudott semminek sem. Mert a jóságos jó Isten úgy rendezte már ezt el bölcsen, hogy az öröm csengő kacagása, a vídamság édes boldogsága csak azoknak a szíveknek jusson, akik sírni, szomorkodni és a fájdalmakat is átérezni tudják. Így, most Pisti nem sírt, de nem is nevetett, csak tengette életét egykedvű közömbösséggel. Kis tilinkóját üres szívvel nézte, de dalt nem fakasztott belőle, mert a dal könnyből és mosolyból van szöve. De Szitke tündérke már így is megvolt nyugodva, ő, mint tündér megszokta, hogy kívánságai teljesüljenek, hogy milyen árat kell fizetnie érte, az nem izgatta. Egy szép napon aztán időszerű lett, hogy Pistit tündérkévé avasák, úgy sem volt már ember, csak külsőleg, mert emberi múltjából mindent elfelejtett. A varázsló újabb bűvös italt készített, amitől egyszerre átlátszó, aranyzománcos szárnyú, smaragd zöld ruhájú szépséges tündér lett. Egykedvűen fogadta ezt a változást is. Hatalmában volt most neki is kénye-kedve szerint átváltozni szitakötővé, majd megint visszaváltozni tündérkének. Szitke kedvéért élt is ezzel a hatalmával, versenyt röpködtek virágról-virágra, nem egyszer átrepülték szép Tündérország határát is, láthatta az ismerős eget és földet, de mit ért már minden a boldog pásztorkodás édeni szépségéből, ha már a múltjából semmire sem emlékezett. Egy alkalommal éppen afölött afolyócska fölött repkedtek el, hol nem is régen kecskéit legeltette. Ime most is ott volt a kecskenyáj. Közömbös szemmel nézte, mint az útjában máshol is látott nyáját vagy gulyát. Ezüstlombu szomorufüz hajolt rá a kis patakra s ő rászállt egy ingó-ringó ágacska s ott hintáztatta magát, várva Szitke tündérkét, ki jó távolban elmaradt tőle. Amint ott ringatta a finom galyacska, egy szegény ráncosképű öregasszonyt pillantott meg, a patak partján. Ócska gúnyában, végtelen szomorúsággal az arcán maga volt a megtestesült bánat. Pisti, mint szitakötő lepke eddig is látott asszonyt, leányt, gyermeket, de érdeklődését soha senki fel nem keltette, egykedvűen vett mindent, épp úgy, mint szép Tündérországban... de ez a ráncosképű, kisorsított szemű anyóka esodálatosan hatott rá... mintha húzta, vont a maga felé egy láthatatlan fonálon olyan hatalommal, hogy nem lehetett ellentállni. Felrepült és rászállt az öreg anyóka foltos kötényére. És ő, aki Tündérországban pókhálónál finomabb, virágszirmoknál selymesebb nyoszolyában pihent, most ezen az ócska kopott kötényen valami bűvös, mennyei gyönyörűséget érzett.

Átvillant szíven valami édes régi melegség, túlradó boldogság, amelyet a gyermek csupán az édesanyja ölében érezhet. Az anyóka meglátta a kis szitakötőt s gyermekes együgyűséggel dédelgette: „Kicsi szitakötő, hát idejöttél szegény árva anyókat megvigasztalni... ne félj, nem bántalak, várnak tégedet is... bizonyosan vár édes jó anyád, éppen, mint én várom éjjel-nappal, szünös-szün-telenül, szívem utolsó dobogásáig az én elvesztett, örökké siratott, édes egy fiaeskámat.“ Amíg beszélt, a könnye hullt, egyre hulldogáltak, a fájdalmas, édesanyakönnyek. S egy ilyen forró könnyesepp ráhullott a kis szitakötőre. Egyszerre vége lett a tündéri varázslatnak. Mint egy delejes áram cikázott át egész lényén ez a forró anyai könnyesepp. Megreszketett tőle s a másik pillanatban ott esüggött, ott zokogott édesanyja szerető szíven, és egy szünni nem akaró forró csókkal suttozta el a világ minden kincsénél többet adó szavát; édes anyám!... fiaeskám... én kedvesem... én drágám, én egyetlenem, patakzott a szó az édesanya ajkán, örömkönnyezőmlött, mint a zápor. Tudtam, hogy visszajössz, tudtam, hogy nem hagysz el. Vártalak, mindig vártalak. Csak az élesztette bennem az életet, az érted esengő, égő sóvárgás. Pisti szólni sem tudott mást, csak egyre ezt zokogta: édesanyám... édesanyám...

Szitke tündér királykisasszony is ide érkezett. Kereste Pisti szitakötő tündérkét, de bizony az már nem volt sehol. Csak a régi pásztorfiúcskát látta sírva, zokogva édesanyja szíven. El nem tudta hinni, hogy lehet emberi hatalom, ami a tündérek bűvös varázslatát megsemmisíti. Mit tudta azt Szitke tündérke, hogy az édes anyai szív szeretete a világ minden hatalmánál hatalmasabb s olyan csodás varázssal bír, hogy ócska kopott ruhánkban boldogabbak vagyunk édesanyánk szíven, mint a legdúsabb gazdagságban... árván. Hogy az édesanyának jóságos kezéből a száraz kenyér is jobbízú, mint a legfejedelemibb lakoma... ha már ninesen édesanyánk. Mit tudta azt Szitke tündér, hogy az édesanyai szív hatalma legyőzi minden bűvös varázslat bilincsét, mert még a síron túl is beragyogja fényvel, édes melegséggel életünk rögs útait. Pénz, rang, vagyon, dicsőség... tűz, árvíz, háború... egy pillanat... minden elmúlik... de az édesanya szerető szíven a koldusgyermek is királyfinak érzi magát.

Boldog volt, nagyon boldog Pisti pásztor-gyerek. Nem tudta, hogy álom volt, vagy valóság a esodálatos kirándulás szép Tündérországban. De most egyszerre még boldogabbnak, még gazdagabbnak érezte magát. Úgy érezte, hogy minden szépség, minden jó

ság egyedül csak ő érette van. Madarak, fák, virágok, bogárcák, tarka-barka kecskék, lyemszárnyú lepkék, mind mind az ő édes testvérkéi. Jaj, dehogyan is tudta volna bántani többé őket, hiszen ezek tették tökéletessé az ő boldogságát. Kis tilinkóján fújta, újra fújta a szeretet és a boldogság gyönyörűségét dalát.

Szitke tündérke pedig csalódottan ment vissza szép Tündérországba. Ő nem ismerte a földi élet, bizony sokszor könnyes, bánatos, rögös útait, de nem érezhette azt a tökéletes boldogságot sem, amit csak azok érezhetnek, akik szívük minden melegével szeretik egymást.

Egymást szeretni! Szülőinket, testvéreinket, barátainkat, ellenségeinket. Az ajtónk küszöbén reszkető koldust, a fáradtareu idegent. A kis cicát, amint hozzánk dörgölődik... a kobló kuttyát, amint ránk esd-kei könyörgő, éhes tekintetével. Erdőt, mezőt... eget, földet... minden virágszálat... minden kis fűszálat szeretni, szeretni... szeretni, mert minden a mi mennyei édes jó Atyánk áldott teremtménye, mert minden... minden... minden a mi boldogságot kereső szívünk édes testvérkéje. És ezt a boldogságot csak akkor találjuk meg és emberi kötelességünk csak akkor teljesítjük, ha ezt az egyetlen imádságos, szépséges parancsolatot megtartjuk: szívünk teljes melegével, lelkünk tuláradó örömeivel csak szeretünk... szeretünk... szeretünk...

A könnyek virága.

Irtá: Gárléanu Emil.

Heródes parancsot adott ki. Betlehem egyik végétől a másikig nyüzsögtek a hóhérok. Ártatlan gyermekek vére beszennyezte a kardokat. Az édesanyák feltépték keblüket, mellyel öveiket táplálták. A fájdalomtól megőrülve rongybabákat szorongattak keblükön és ordították:

— Elvettétek az egyiket, de más van helyette! —

Heródes a palota mélyéből nem hallotta a fájdalom nyögéseit, a dühös fogcsikorgatásokat és a reménytelen sóhajtásokat. Heródes azt hitte, hogy a leölt gyermekek között lesz az is, akinek születését a napkeleti bölcsek megjövendölték.

Ebben az időben József a pusztán menekült, kantáránál fogva vezetvén a szamarat, melyen Mária ült a kis Jézuskával az ölében.

Menekültek az üldözés elől. A félelem üzte őket. A hőség lankasztotta erőiket. A remény biztata őket. Délben a nap perzselte a homokot. A szamar lábai inogtak. Pillanattal József megállította, azután lesegítette Máriát és azt tanácsolta, hogy pihenjenek meg néhány percig a tövissek gyenge árnyékában.

Mária leült, hogy gyermekét megszojtassa. József állva maradt, tekintetét a kisdédre szegezvén. A szamar nedves orrával szaglászva Mária felé közeledett, mintha érezte volna az áldott tejnek forrását.

A kisdéd szunnyadva szopott. Oreája gyöngéd, ajka piros volt, mint a koráll. Fehér kis főkötője alól aransárga haja úgy ragyogott, mintha fejét sugárkoszorú övezte volna körül.

Mária nézte, nézte és szemeiben könnyek csillantak meg. Mit csinált nekik ez a gyermek? Mit vétett nekik? Miért üldözik?

Mária fölemelvén tekintetét, a pusztába nézett. Messze a távolban azonban rémes látvány jelent meg. Az édesanya belsejében megremegett és anélkül, hogy egy szót is szolt volna, zokogó sírásba tört ki. Forró könnyei a kisdéd arcára potyogtak, aki erre felébredt. Jézuska mosolyogva édesanyja oreájához vitte kezét. József pedig megkérdezte:

— Mária, miért sírsz?

Az asszony nem felelt, de, mert nem volt mivel letörölje könnyeit, levette a gyermek főkötőjét és szemeihez vitte. Később, mikor éppen tovább akartak menni, Mária észrevette, hogy a főkötő még vizes a könnyektől. Körülnézett és látta, hogy a tövis alja száraz. Rátette a tövis szárára a főkötőt, hogy száradjon.

József megsimogatta a szamarat, segített Máriának, hogy fölálljon, de mikor Mária visszafordult, hogy a főkötőt levegye a tövisről, oda volt a csodálkozástól: a tövis hosszú zöld szárrá változott át és a főkötő helyén hófehér virág ragyogott, mely olyan volt, mint egy kristály-kehely.

A kisdéd újból mosolygott, Mária pedig nem szolt semmit Józsefnek, aki a szamar kantárát igazította, mert félt, hogy letépi a virágot.

Mária szétbontotta haját, mely mintha átvett volna valamit a virág kellemes illatából és betakarta árnyékával Jézuska fejét.

Azóta van az, hogy a liliom gyűjti kelyhébe a reggeli harmat első könnyeseppjeit.

Románból fordította: Józsa János.

Madarász Gyurka.

Jrta: **Ikafalvi Diénes Jenő.**

Ugy-e Magduskám, te láttál már repülőgépet? Abban az ember benne ül és a gépet úgy kormányozza, hogy annak fel kell emelkedni a levegőbe. — De régen, alig 10—15 esztendővel ezelőtt így sem tudtak repülni az emberek. — Csak egy kis fiu volt, akinek szárnyai nőttek és egy egész esztendőn keresztül úgy repült, úgy élt, mint a madarak, míg végre elszedték tőle a madarak a szárnyakat és ő visszaesett a földre a többi emberek közé. Esés közben nagyon megütötte magát, eltört a lába és még ma is mankóval jár, mert félszeg maradt.

Hallgass ide, majd elmesélem.

Gyurkának hívták. De rajta maradt a repülés után a Madarász Gyurka név. Kis fiu volt akkor, amikor véle ez történt. Nagyon szeretett Gyurka iskolábajárás helyett madarászni. A fákra mászott, belenyult a madárfészekbe és kiszedte a tojásokat, vagy a kis madárfiókákat, néha a nagy madarakat is. Persze a ruháját is sokszor elszakította, mert a fa kérge durva s a kiálló bogok, ágak is megtépték.

A fészkekből lopott tojásokat, kicsiny madárfiókákat Gyurka az iskolába vitte, szétosztotta iskolatársai közt, de magának is tartott meg belőle. Aztán tanulás helyett azal játszottak addig, míg a tojásokat el nem törték, vagy, amíg a szegény kis madárfiókákat a kínzás meg nem ölte. A leckét nem tanulták meg, A tanító bácsi tanítására nem figyeltek és nemesak buták maradtak, hanem meg is büntette őket a tanító bácsi.

A Madarász Gyurka rosszasságát végre az Isten is megsokalta. Mert az Isten mindent tud, mindent lát s azt is látta, hogy Madarász Gyurka a fészkek tojásait, madárfiókait elszedi, a tojásokat eltöri, a kicsiny madarakat megöli, de azt gondolta, hogy a tanító bácsi meg tudja javítani. Mivel pedig Madarász Gyurka nem javult meg, az Isten megbüntette és megtanította, hogy nem szabad a madárfészkeket kirabolni és a madárfiókákat halálra kinoszni.

Egy szép májusi napon Madarász Gyurkát tiszta új ruhába öltöztette az édesanyja. Elküldte az iskolába. Persze Gyurka inkább madarászni ment. Sok kis fiuval elhagyta az iskolát és kimentek a gyümölcsös kertekbe. Ott addig járkáltak, addig kutattak, amíg egy magas körtefa tetején egy fészekre akadtak. Nosza nem is kellett más. Gyurka hirtelen levetette a kabátját és úgy kuszott föl a fárz, mint egy macska. Fölmá-

szott egészen a fészekig és belenézett, hogy mi van benne. De a fészek lakói nem ijedtek meg. A madárpapa és a madármama barátságosan köszöntötték:

— Isten hozott Madarász Gyurka, no éppen jó, hogy itt vagy, régen várunk!

— Isten adjon jó napot! — szólt ijedten Gyurka és eszébe se jutott, hogy ő nem köszönni, de lopni jött, úgy megilletődött, mikor a madarakat beszélni hallotta.

— No, jöjj közelebb Gyurka! — szólt a madármama. — Hallottuk, hogy te nagyon szereted a madarakat gonodozni, hát várunk. Nekünk ugyan még csak tojáskaik vannak, de nemsokára kikelnek fiókaik a tojásból s addig te majd segítesz kotolni. Jöjj, ülj reá a tojáskaikra. — Ne félj Gyurka, jó meleg a fészek, — szólt madárpapa. Aztán meglátod, milyen jó itt. Rendre ülünk a tojáskaikon madármama, én meg te, aki nálunk mostantól kezdve nevelő vagy. Amikor te kotolsz a tojáskaikon, hozunk neked jó kövér hernyókat, bogárkákat, pókokat, pillangókat, amivel mi élünk, ha pedig madármama ül a tojáskaikon, legelső alkalommal elviszlek a madarak királyához, a koronás sashoz s ott bemutatlak téged. Majd ő kiadja a rendeletet, hogy melyik gyümölcsös kertben van sok hernyó, bogár, amiket ki kell pusztítsunk, hogy az embereknek megmentsük a termését. De elszállunk a mezőkre is bogarászni, hogy a gabonát semmi se tegye tönkre, elrepülünk a virágos rétre, kergetőzünk a tarka pillangókkal s ha megéhezünk, megesszük azokat, hogy ne rakják tele a káposztákat, gyümölcsfákat tojásaikkal. Majd elrepülünk a káposztás és gyümölcsös kertekbe és megesszük onnan azoknak a pillangóknak a tojásait, amelyek előlünk megmenekültek, hogy ne keljen ki belőlük a rengeteg apró, kártékony hernyó. Aztán, ha kikelnek a kicsinyeink, majd rendre ügyelünk azokra, nehogy a cziczák megegyék őket, vagy, hogy a fészkekből ki ne essenek. Majd repülni tanítjuk őket, aztán ide-oda repülünk és hallgatjuk a más madarak énekét, gyönyörködünk a szép mezőben, erdőben, úgy élünk, hogy annál szebbet még mesélni sem lehet. — No Gyurka, jöjj beljebb a fészekbe!

Gyurka szót fogadott és azonnal fel-emelkedett, berepült a fészekbe s mivel a madármama onnan épp elrepült, reá ült óvatosan négy kis tojásra. De valahogy olyan furcsán érezte magát, ahogy azelőtt

sohasem. Körülnézett s akkor vette észre, hogy a két karja eltűnt s helyette két szárnya nőtt. De ezt akkor egész természetesnek találta. Szétnyitotta szárnyait, majd összecsapkodta és egész jól érezte magát. Visszavért mindjárt madármama és szájában egy kis hernyót hozott Gyurkának. Ki azt jóízűen elfogyasztotta. Majd a madárpapa hozta a bogarat Gyurkának és ismét a madármama. Így ment ez folyton. Aztán eszébe jutottak a fa alatt várakozó fiuk, kihajlott a fészekből és szólt társainak, hogy nem megy, mire azok eltávoztak.

gyémántok voltak a korona ágain, mint nyári estén a csillagok az égen. Hatalmas szárnyai úgy néztek ki, mintha nehéz himzésű királyi palást lenne a madarkirályán.

Rövidesen bemutatta Gyurit:

— Sas! Felsőleges királyunk! Itt hozom bemutatni Madarász Gyurit, ki nagyon szereti a madarakat gondozni s aki ezért madár lett, hogy kikelő fiókáim nevelője legyen. — Fogadd kegyeidbe!

— Jól van Gyurka, ügyes fiu vagy, de úgy is veszed hasznát, ahogyan gondját viseled az én kicsiny alattvalóimnak, — szólt

Mihelyt madármama néhányszor megfordult a környéken, letelt az idő, Gyurkát fölköltötte a tojásokról, amikre madármama ült le. Madárpapa is megérkezett és Gyurkát, ki a fészek melletti ágon ülve énekelt, míg a madármama kotol, elszólította:

— Gyuri, jőjj, hogy mutassalak be a madarak királyának.

Gyuri szó nélkül engedelmeskedett, fölrepült a fáról és elrepült madárpapával. Ut közben szétnézett a város fölött, látta édesanyját, az udvaron otthon játszó testvéreit, majd a hivatalból hazatérő édesapját. De ő már madár lett és ment a madárkirályhoz bemutatkozni.

Nem sokáig, de sebesen repültek. A szikla tetején ült a Sas, a madarak királya s odavitte Gyurkát a madárpapa. A Sas fején gyönyörű szép aranykorona volt, akkora

barátságosan a Sas. — Majd megtanulod hamar, hogy mi a teendő. Megbízható gazdára akadtál, madárpapa elvisz mindenüvé, ahol hasznot tehetsz, foghatsz apró kártékony férgeket, bogarakat, leszeded a fákról a pillangók, rovarok tojásait s ha jól elvégzed a dolgodat, meg is jutalmazunk. Magyarázd meg Gyurinak madárpapa, hogy milyen hasznos szolgálai vagyunk az embereknek, gondozd jól, hogy még jobban szeresse meg Gyuri a madarakat, bánjatok véle úgy a háztartásokban, hogy, ha visszamegy az emberek közé, csak dicsérettel szólhasson rólunk. Most pedig elbocsátlak titeket. Isten vezessen utaitokon, cselekedeteitekben.

Ezzel véget ért a madarak királya előtti kihallgatás és Gyuri a madárpapával elrepült. Ut közben Gyuri elgondolkozott azon, hogy milyen különös az ő helyzete. Érti a

madarak csicsérgését, tud repülni, megeszi a férgeket, bogarakat, pillangókat s ezek tojásait, reá ül az apró tojásokra s azok nem törnek szét.

Hazaérkezésükkor örömmel ujságolta nekik a madármama, hogy négy kis csupasz madárfióka kelt ki a tojásokból. Volt öröm a fészekben. Gyuri pedig szépen gondozta, nevelgette a madárkákat, hordta nekik haza a sok izletes kövér hernyót, pillangót, legyet, bogarat, miket repülve fogdosott. Eszébe sem jutott az otthoni jó tejeskávét, kalács, sültet s más emberi jó ételek, lassankint egész madárnak érezte magát.

De bizony minden jónak szokott vége is lenni. Egy napon így szólt Gyurihoz madárpap:

— No Gyuri, letelt a szolgálati idő, mert téged az Isten csak egy esztendőre rendelt közénk.

— De hiszen még alig voltam köztetek. — szólt Gyuri.

— Igen ám, de nálunk más a kalendárium, mint az embereknél. Nekünk egy óra egy nap és hét nap egy esztendő, nem úgy, mint nálatok embereknél, kiknél 365 nap egy esztendő. Jól szolgáltál nálunk s azért megajándékozunk, mielőtt eltávoznál. Nézz, itt van egy szép sétatot, az emberek használják, hát azért adunk neked egyet. Gondolj mindig reánk, amikor a botot a kezodbe veszed. És ne feledd el, hogy a madarak az embereknek hasznára vannak, azokat nem szabad pusztítani, fészkeiket kirabolni bűn az Isten ellen, aki mindnyájunkat teremtett. Isten veled Gyuri!

Madarász Gyuri érzékeny bucsut vett a madárcsaládtól, a kicsinyek sirtak s a szülők is alig tudták visszatartani könnyeiket.

Gyuri pedig elfogadta az emlékül felajánlott sétatot s mikor érte nyult, örömmel vette észre, hogy szárnyai eltűntek és helyette ismét meg van a két karja s keze. De alig fogta meg a sétatot, egész testében rettentő fájdalmat érzett. Alig tudott mozdulni. És amint körülnézett, akkor vette észre, hogy nem a fészekben, de a gyümölcsös kertben feküdt a fa alatt, amelyre föl-kuszott, hogy a madárfészket kirabolja. Társai nem voltak ott, egyedül feküdt a földön eltört lábbal.

Késő délután lett, amikor rossz pajtásai előálltak és megmondták a Gyuri szülőinek, hogy mi történt. Azonnal utána mentek s meg is találták eltört lábakkal. Akkor isgörcsösen szorongatta kezében a körtefaágat, amelybe belekapaszkodott, mikor felmászott a fészkekhez s mely letört a Gyuri sulya alatt. Majd elmondta, hogy mi történt vele

s hogy azt a szép sétatot neki emlékül adták a madarak. Nem hitte el szülőinek, hogy lázasan álmolta az egészet, míg súlyos sebével a földön hevert eszméletlenül.

Ma sem hiszi, azt állítja, hogy vele valóban megtörtént mindez, hogy voltak szárnyai, hogy madarak között élt egy esztendő mint madár, hogy volt a sziklán a Sasnál, a madarak királyánál, hogy legyet, pillangót, pókot, bogarat evett egy esztendeig, hogy ő nevelgette a madárfiókákat s hogy a sétatot emlékül kapta a madaraktól.

De a körtefa letört ágát megtartotta, szülői mankót készítettek belőle s azt használta mindig, mert eltört lábai miatt bot nélkül nem tudott menni. Amikor kezébe vette, mindig eszébe jutottak a madarak intő szavai s azóta nem is rabolta ki a madarakat, nem kizozta a kicsinyeiket, hanem elmondja mindenkinek, ami véle történt és figyelmezteti a fiukat, hogy a madarak hasznosak, azokat pusztítani bűn és kár.

(Vége.)

Nyári dal.

*Piros hajnal hasadtával
Felébred a kis madár.
Fű, fa, virág harmatos még,
Gyönyörű szép a határ.
Azt csobogja a patak is,
Azt csicsérgi a madár:
Jó lenne, ha mindig-mindig
Csak nyár lenne, meleg nyár!*

*Meghajlik a harmatos fű,
Bólintgat a kis virág:
Gyönyörű szép most az élet,
Gyönyörű szép a világ.
Pajkos kedvű, víg fiúcska,
Fűbe hajtja a fejét,
Úgy imádja boldog szívvel
A világ nagy Istenét.*

Horváth Sarolta.

Brekeke úrfi látogatása a békakirálynál.

Írta: Vadnay Dezső.

Brekeke úrfi egyetlen fiúgyermeke volt a gazdag békacsaládnak s a szülei elkényeztették nagyon.

Különösen az édesanyja volt elragadtatva tőle, aki nem látott különb legényt nálánál egész Békaországban. Jóleső anyai örömmel pislogott fiacskájára s a boldogságtól elteltten mondogatta párjának:

— Meglásd, ez a fiú még sokra fogja vinni. ...Alig serdült legénykévé, már is kiválik kortársai közül. Nem csalódom ama jóslatomban, hogy

— Mégis a békakirály lánya lesz a feleségem!...

S hogy szavát beváltsa, menten felkészült az útra. Élelmiszeres tarisznyával a nyakában s vándorbottal a kezében. Meleg könnyek közt búcsuzott el szüleitől:

*Egy életem, egy halálom,
Király lánya lesz a párom!*

Nagy büszkén ugra-bugrált végig az ország-uton. Büszkén, foghegyes elbizakodással fogadta

a mi kedves Brekekénk még a király leányát is megkapja feleségül.

— No-ná-na, megkapja! — krárogott béka úr az asszony szavába. Hiszen bátorságban, természetben ki versenyezhetne vele széles e világon?!

Igy beszélt a békapár naphosszat a fiúk fülehallatára, s nem csoda, hogy ez kissé elbizta magát. Barátaival szemben fölényesen viselkedett s csak úgy félvállról, fittymálva beszélt mindenkivel.

— Ugyan mért vagy úgy elbizakodva? — kérdezte egyszer valaki tőle. — Hiszen semmivel sem vagy különb, mint más. A ruhád is ugyanolyan, mint a miénk, cipellőd pedig szakasztott mása az ezernyi békáénak s még csak észben sem vagy kiválóbb...

Persze, Brekeke úrfinak nem nagyon tetszett az igazság s azontúl csak nagy ritkán váltott szót a rosszmájúakkal. Akkor is azt mondta:

egy-egy útszéli békatársának a köszöntését s nem nézett volna egy félvilágért sem a földre. S ahogy mindjobban elhagyta a szülői házat s a végtelen mezőn találta magát. Közben persze fűtől, fától kérdezősködött, hogy hol találna meg a békakirályt, de senki se tudta útbaigazítani. Végre egy öreg béka jött vele szembe, akitől megkérdezte:

*Békakirályt — ugyan-ugyan, —
Hol találom, bátyámuram?*

— Itt a domb mögött van egy nagy tó, ott a vára, ott a tanyája...

Brekeke úrfi meg se köszönte a felvilágosítást, már is tovaugrott. De az öreg béka, aki szavai után ítélve igen tapasztalt lehetett, még utána kiáltotta:

*Vigyázz, fiam, a nagy tóra,
Bajnak, gondnak okozója!*

De Brekeke úrfi nem ügyelt a szóra. Gondolta, ez is csak irigységből beszél, s annál jobban sietett, hogy elérje a célt.

Végre szemébe csillant a naptól tündöklő tó fűkre, melynek sekélyes vizét káka, sás és nádas borította. Hej, nem adta semmi pénzért, hogy ide is elérhetett. Már messziről madárcsereget, békakuruttyolást, gólyakelepelést hallott, amikről azt hitte, hogy az ő tiszteletére szól. Nagy kényesen letörölgette sárga cipellőjéről s csikos ruhájáról az út porát, aztán megkettőzött erővel igyekezett arrafelé.

Mikor a tópartra ért, akkor látta csak igazán, hogy milyen gyönyörű helyre jutott. Valósággal tündértanyának képzelte a vidéket s a tó közepében pedig, mintha látni vélte volna a békakirály kacsalábon forgó várát, amint megszámlálhatatlan gyémánt ablakával csillogva tündöklök a napfényben. A nádasban egy hosszú lábú, vöröscsőrű gólya sétált nagy begyesen s éber szemmel tekintgetett jobbra-balra.

— Ej, ez bizonyára a békakirály palotáját őrzi itt, — gondolta magában Brekeke úrfi. — Hiszen csak annak lehet ilyen pazar ruhájú, hosszú orrú derék vitéze s tán éppen elébe küldte a királyt. Hetykén kiáltott oda:

*Adjon Isten jó napot,
Nyisd meg komám a kaput!*

A gondokba merült gólyát egyszerre öröm

öntötte el Brekeke úrfi láttára. Nyájasan szólta a hetyke legényre:

*Kerep, kerep, kep-kerep,
Gyere komám közelebb!*

Brekeke úrfinak megdobbant a szíve: Óh milyen szépen beszél! Valósággal zeng a környék gyönyörű hangjától. Illő, hogy közöljem szándékomat a király megbizottjával...

Azzal két hátsó lábára állott, hogy a lapulevél közl jobban kiemelje termetét s úgy szólt újból:

*Hallgasd tüstént, krikk-krákk-krekk,
Király lányát kérem meg!*

— Oh, vitézlő úrfi, — szólta a gólya hizelegve, — a király szépséges leánya már rég vár rád... Jer, palotájába vezetlek.

Erre Brekeke úrfi egy szempillantás alatt a gólya előtt termett, aki csak erre várt. Hirtelen kitérte hosszú csőrét s egyszerre lenyelte a kis békaporontyot. Bezzeg az ő gyomrának semmi sem volt külön, mint más közönséges béka húsa.

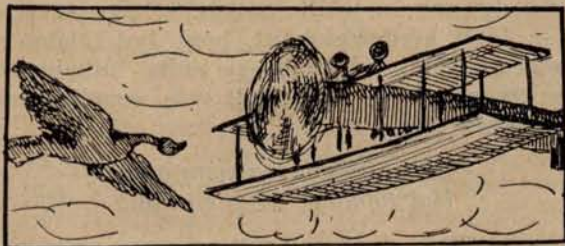
Igy ért véget a büszke Brekeke úrfi látogatása a békakirálynál.

*Édesanyja pedig
Azóta is várja,
Hogy betoppan egyszer
Drága fiacskája,
S a gyönyörű párja...*

Sasmadár és a gépmadár harca.

Kiterjesztett szárnyakkal, büszkén szárnyalt át a légen a sasmadár.

— Én vagyok a levegő királya! Egyedül uralom a magasságokat, — mondta s megvetően

nézte lent a földön a hangyáknak, kis mozgó pontoknak látszó embereket.

Keletről éles szél borzolta fel a sas pihentollait s gúnyosan szemébe kacagott a sasnak. — Ugyan, még ilyen ósdi, mult századba való elveket vallasz jó sasmadár? Nem tudod, hogy az emberi szellem rég elhódította már tő-

led a levegő egyeduralmát. Tévedsz, csak voltál a levegő ura, ma már az ember uralja a levegőt is. Nézd, amott jó az ő madara — a gépmadár...

S valóban a croydoni repülőtér felől büszkén, méltóságteljesen lendült magasba egy fehér, csillogó szárnyú gépmadár.

A sas vak dühvel fúrta éles csőrét a szembe jövő gép orrába, hogy azt szétmargolja.

Ám az embercsinálta gépmadár pilótája csak végigsimított szabadon lévő kezével a gép kapcsolói között — s az érintésével halálsugárt csiholt ki belőlük. A sas teste megvonaglott s holtan zuhant alá a mélységbe.

— Oktalan sasmadár, a szellem szárnyalásával akartál szembeszállni, — suttopta a szél, — s életeddel fizettél érte, mivel nem akartad elismerni, hogy a tudás, a fejlődés versenyében az emberi akarat, ész és tudás alatt maradtál. Tudd meg, hogy a tudás és emberi akarat legyőzi a természet erőit is. *László Marcella.*

A magyar lány.

(Az egyszeri királyfi dala.)

Patyolat a válla, harmatos orcája,
Kerek e világon sehol nincsen párja,
Tűz és negéd-bájjal, ha a táncot
Táncos párja szívét menten elorozza.

Hej! pedig a világ tele van sok
Kacagó, mosolygó asszony- s leány
De nekem közöttük szép legyen
Megmondom: legjobban tetszik

[széppel,

[néppel.

[mindahány,

[a magyar lány.

Hozzászólás egy édesanya leveléhez.

A Bakos Györgyné által írt hozzászólásból látom, hogy a rajz kérdése más szülőket is foglalkoztat.

Évek óta figyelem az Uj Cimborá rajzmozgalmát és hogy mennyire fejleszti, serkenti, biztítja gyermekeinket ez a kis újság a rajztanulásra. Ami nekem legjobban tetszik a rajzmozgalomban az az, hogy a lap vezetősége nem csupán a művészkedés miatt foglalkozik a rajz kérdésével, hanem gyakorlati szempontokból. Nagyon helyesen látja az Uj Cimborá, hogy a rajzra és kézügyességre minden foglalkozási ágban szükség van. Hogy az ország érdeke is megkívánja a rajztudás minél magasabb színvonalra való emelését. Mert jó iparos, kézmű-

ves, mérnök, grafikus, címfestő, divattervező s mások is, el sem képzelhetők rajztudás nélkül.

Az Uj Cimborá nagy segítségére volna a szülőknek egy olyan gyermekrajziskola megindításával, ahol a gyermekeket képességüknek megfelelő irányban tanítanák rajzolni.

Mindenesetre itt elsősorban a szülőknek kell egymás között összefogniok, ha gyermekeik jövője szempontjából fontosnak találják egy ilyen gyermekrajziskola megindítását. Az Uj Cimborá bizonyosan nem fog elzárkózni, ha érdeklődést lát, hogy a dolgot a kezébe vegye.

Szívélyes üdvözlettel maradtam:

Satumare.

Kerekes Lajosné.

Hinta-dal.

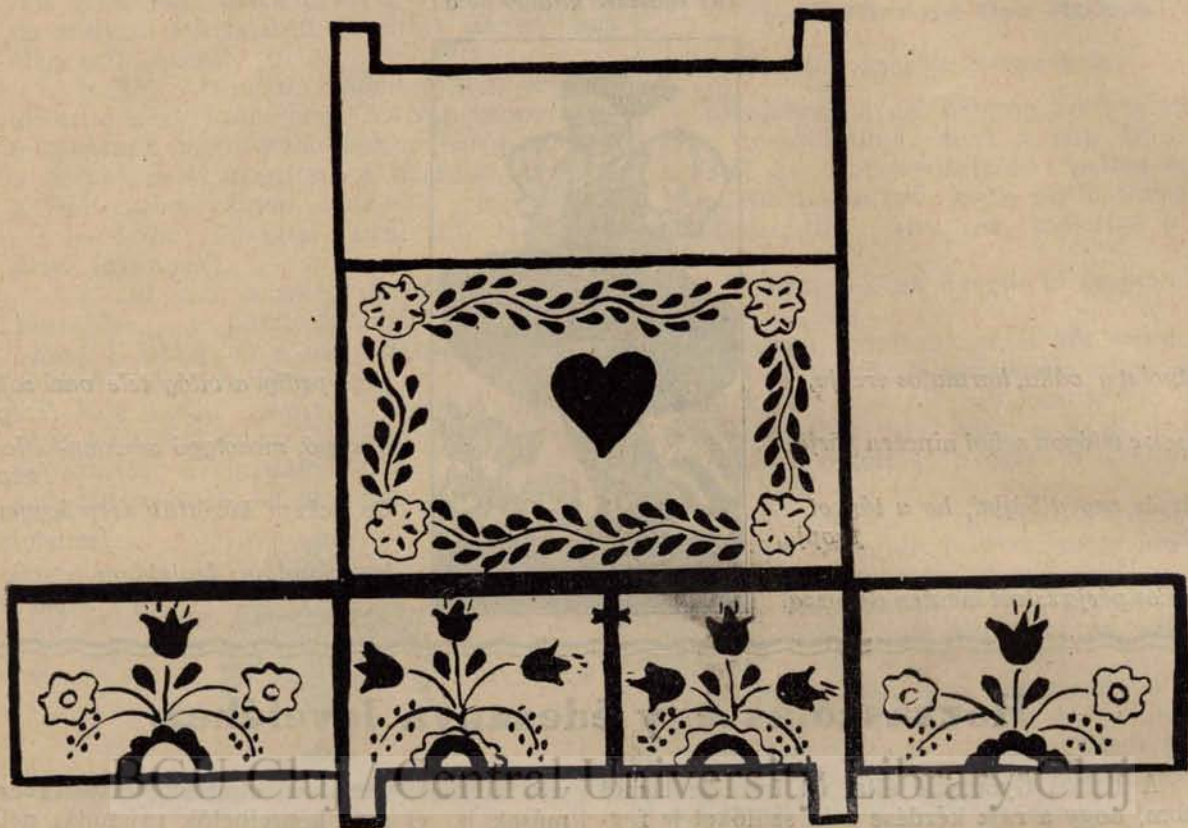
Írta: Nemes Nagy Márta.

Repülj, repülj kedves hintám,
Fel a magas égig...
Szálljon dalom, csengő dalom
A virágos rétig...

Repülj, repülj kedves hintám,
Mint a madár szárnya...
A tündöklő csillagokról
Nézzek e világra...

Repülj, repülj kedves hintám,
Te is dalos kedvem...
Boldog öröm mindég éljél
Kis gyermek szívemben...

Játék is, rajz is.

Azok, akik a Mohalyi bácsi játékaikat olyan buzgalommal készítették el, most új játék-mintákkal gyarapíthatják játékaikat, még pedig egy kalotaszegi babaszoba berendezéssel. Már

van asztalotok belőle, hat széketek, most csináljátok meg a tulipános ládát, amelyikben a kendőket s himes varrottasokat tarthatjátok majd.

Az év és a hónapok keletkezése.

Irta: Szigethy Éva.

Valamikor réges-régen, mikor még a kő is lágyszó volt, élt egy öreg király, úgy hívták, hogy Év.

Év királynak volt 12 fia: Január, Február, Március, Április, Május, Junius, Julius, Augusztus, Szeptember, Október, November és December. De biz' ezeken a fiukon nem látszott, hogy király fiai, mert egyik butább volt a másiknál.

Hej, busult éjjel-nappal a király, majd felverte a bubánat, mert hogyha ő meghal nem lesz kire hagyja országát. Volt a királynak egy olyan vára, amilyent még szem nem látott, fül nem hallott. A külseje csupa gyémántból, a belseje csupa

aranyból, bársonyból és selyemből volt. Büszke is volt rá a király. Egyik napon, mikor épp javában pipált a trónszéken, betoppan egy vénséges-vén boszorkány, kinek arcán annyi ránc volt, mint száz asszony szoknyáján. Hej Uram Teremtőm, megijed a király, majd leesik a koronája a fenséges fejéről.

Megszóal a boszorkány: „Ne ijedj meg tőlem, nem bántalak én téged, csupán csak ajándékot hoztam neked Jég-hegytől, az én uram királyomtól.” Ime egy kis tükör. Szörnyen megmérgeződik a király, a földhöz akarta vágni a tükröt, de az megszóal: Ne dobj el jó király,

mert hirt hoztam neked, — Jéghegy király el akarja foglalni palotádat, de ha meg akarod védeni, izenj hadat Jéghegy királynak, de úgy vigyázz, mert az én királyomnak hatalmasabb serege van, mint neked. Nosza felbőszült ezen a jó király. Összehívatta az országgyűlést s azok hét nap s hét éjjel tanácskoztak s végre nagy okosan kisütötték, hogy hadat kell üzenni Jéghegy országának. Azt is kigondolták, hogy valamennyien — a hadsereget is közészámitva — szélére változnak és úgy próbálják megostromolni Jéghegy király várát. De, ha nem sikerül, szélnék maradnak, míg a világ s még két nap.

Összehívták a varázslókat és azok átvarázsolták az egész hadsereget szélére, 365 napig ostromolták eredmény nélkül.

Beteljesedett a jóslás — amit az országgyűlésen jósoltak — nem sikerült az ostrom, s az öreg királyból, meg fiaiból keletkezett az év 12 hónapjával.

Szép nyári estéken hallhatjuk az öreg király s fiai sóhajtozását átrezegni a levegő égen.

Szigeti Éva.

Olvassátok el figyelmesen az ebben a rovatban közölt munkákat, dolgozatokat s az esetleges hibákat küldjétek be, mert így fogjuk megtanulni a helyesírást.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Héjja Szilárd, Cluj. A kis szürke veréb csiripelte, hogy milyen nagy kedvvel rajzolgatsz. Különösen nyirfákat rajzolgatsz előszeretettel. Rajzolgass, csak rajzolgass, amíg egész erdő nem lesz a fáidból, akkor aztán hozd be nekem megmutatni, hogy én is gyönyörködjem benne. Édesanyádat üdvözlöm!

Hódis Ilike, Goeda. Pompásan telik az idő a havasok között. Bizony egy olyan szép helyen én is szeretnék nyaralni. Kérded, hogy toboroznak az itteni kis cimborák? Hát mondhatom, minden dicséretet megérdemelnek, olyan buzgalommal toboroznak. A nyáron négy kiránduláson voltunk, mindenik jól sikerült. Mikor jössz vissza? — *Szász Kató, Balázs és Klára Valeni.* Valóban rég nem láttam a leveleteket a postában, de ennek komoly, nagy okai voltak. A drága jó nagymama halála s édesapátok betegsége. Úgy, hogy Jasiból el is jöttetek a Turdamegyei Válenibe. Gondolom, hogy szomorkodtak az ott maradt etelközi cimborák: Pitó Laciék, Hovány Bélák s a Deák gyerekek. A címszalagot átírja majd a kiadóhivatal. — *Meisner Renée és Éva Buciu m.* Leveleteket nagy élvezettel olvastam. Olyan élénk színekkel ecseteltétek a nyaralás szépségeit, hogy szinte beleéltem én is magam a ti pompásan telő életetekbe. Képelem, hogy Évike is úgy jön majd haza, mint egy kis töltött galamb. A tietek volt a 2-ik befutó nyári beszámoló. — *Papp Rózsa és Piroska II. é. képzős Stánceni.* A rejtvényt a 18. számból ügyesen megfejtettétek. Úgy látom, ez az első leveletek, amit az Uj Cimborának írtatok. De remélem, hogy követik még más, hosszabb levelek is. Mivel töltöttétek a nyarat? Melyik képzőbe jártok? — *Pethő Sándor III. g. o. t. Turda.* A turdai kis cimborák ritkán szólalnak

meg, de akkor kitesznek magukért. Mint most te is, Pethő Sándor, S mondhatom, megleptél. Beküldött versed ügyes, jó képzelőtehetségre vall. Rimeit is össze-összecseengenek. Mindenesetre nagyon sokat kell még tanulnod s a vers törvényszerűségeivel foglalkoznod, ha igazi szép és értékes verseket akarsz írni. Buzdításképp az őszi számok valamelyikében közölni fogjuk, majd a versed, amelyhez rajzokat is készítettél. Ez életrevaló gondolat volt tőled. No, írd máskor is, Pethő Sanyi. Az új keresztrejtvényt a rovatvezetőnek adtam át.

Szigethy Éva, Cluj. Az egy és fél esztendővel ezelőtt beküldött meséd anyagtorlódás miatt csak most került sorra. Épp azért, a többi kis cimborák se nyugtalankodjanak, ha munkáik nem kerülnek sorra rövidesen — egyszer csak sor kerül rájuk — csak az értéktelen, rossz írásokat nem közöljük. A megfelelőket igen. — *Buzás Gabi Mercurea Ciuc.* Végre megszólalt a mi kis székely legénykénk is. S mindjárt küldöd a megfejtést is. Már két éve vártam ezt a levelet a nagy körül óta, amióta nálatok jártam. De nem voltam egy cseppet sem türelmetlen, mert tudtam, hogy, ha nem előbb, de utóbb csak befut Buzás Gabi, az első leveled, amit követ ügyebár majd a többi is? De az osztályod számát máskor írd oda a neved mellé. — *Soós Nusika III. el o. t.* Eggyel feljebb léptél az iskolában, most a kis királyok közé tartozol. A kis szürke veréb elcsiripelte, hogy milyen szép volt a bizonyítványod. A tanító néni most Odorheiu van, kérdezed Licikét. Nem-e beteg? Most egészséges. Bizonyára ír is majd neked. Levente bácsit üdvözlöd. Ime, átadom neki. — *Kulcsár Erzsébet, Fágáras.* A történelmi kérdésekre nagyszerűen megfeleltél. Látszik, hogy a családban odahaza is forgatjátok a történelmi könyveket. Elvégezted a VII. elemet. Milyen pályára fogsz menni? Vagy otthon maradsz?

Klein Aranka II. g. o. t. Mesédet átolvastam. A helyesírásod, azt látom, sokat javult. A mese-re az az észrevételem, hogy tudsz te ennél sokkal jobbat is írni minden segítség nélkül, amit már inkább közölni lehet. Szeptemberben be is mutatod majd ezt a mesét.

Szakács Ernő IV. el. o. t. Cluj. Te is jól kitaláltad a feladott találós kép szerzőjét és a verset is, amelyekben előfordul. A 15-ös szám megfejtése a Marciával együtt bekerül a sorsolásra. — *Demeter Irénke és Lajoska, Cluj.* Végre ti is megszólaltatok. S mindjárt rejtvénymegfejtéssel jelentkeztek. A találós képre csak elég volt ránéznetek, már is tudtátok, kinek, milyen verséből való. A 15-ös szám megfejtése is jó, a sorsoláson részt is vesz.

Bemutakozó.

Azért, mert eddig nem mutatkoztam be, én is hűséges kis cimborája voltam és vagyok a szerkesztő néninek. Im most pótolom az elmulasztottakat és küldöm a bemutatkozó fényképemet. Nevem Almássy Nucika. Az Uj Cimborát elejétől utolsó betűig végig olvasom. A fénykép akkor készült, mikor egyszer szerepeltem.

Találós kérdések.

Melyik a legnagyobb folyam Dél-Amerikában?
Hányba volt a mohácsi vész?
Ki a legjobb magyar vízpolózó?
Melyik ország a footballvilág bajnok?

FEJTÖRŐ

1. NÉVJEGYREJTVÉNY.

Beküldte: Szász Kató, Klára és Juci, Iași.

Szólól Reclamal
tőreszeksz nién

Rázsolvok.

2. PÓTLÓREJTVÉNY.

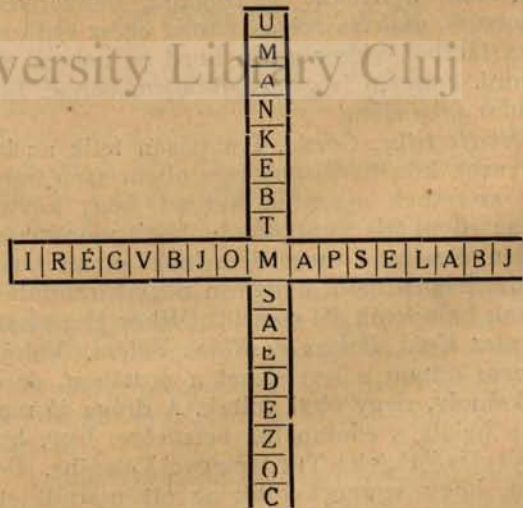
Beküldte: Bálint István és Károly, Cernauti.

—iófok, —ürich, —ral, —onaco, —licante,
—orino, ajna, —rgentina.

A fenti földrajzi nevek kezdőbetűi egy ázsiai sziget nevét adják.

3. SZÉLMALOM REJTVÉNY.

Beküldte: Szakács Márton és Ernő, Cluj.

Megfejtési határidő: 1938 augusztus 20. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Simon Sándor, Bacia
Kormos Jenő, Chiend

***

Minden cikkért a szerzője felelős.